

Wywiad środowiskowy to nie nękanie

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: niedziela, 27, sierpień 2017 10:15

Bernadeta Skóbel

Odśłony: 5054

Zarzut nękania skarżącej wywiadami środowiskowymi wynika z niezrozumienia istoty tej czynności procesowej, a tym bardziej nie może stanowić formy naruszenia godności takiej osoby. Wyrok WSA w Gliwicach z 17 czerwca 2015 r. sygn. IV SA/GI 955/14.

Sąd wskazał, że wywiad środowiskowy nie jest wyłącznie elementem postępowania dowodowego, lecz jest również instrumentem pracy socjalnej, zatem przeprowadzenie wywiadu nie powinno wiązać się wyłącznie z ubieganiem o przyznanie świadczenia, a w szczególności świadczenia pieniężnego, lecz z szeregiem działań zmierzających do wyprowadzenia osoby z trudnej sytuacji, a tym samym wywiad taki może w innej formule być przeprowadzany bardzo często, stosownie do potrzeb deklarowanych przez osobę korzystającą ze świadczeń, jak i dostrzeganych przez prowadzącego daną osobę czy rodzinę pracownika socjalnego (por. wyrok WSA w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2013 r. sygn. akt IV SA/Po 452/13, dostępny w bazie orzeczeń CBOSA).

W rozpatrywanej sprawie skarżąca została wezwana do umożliwienia przeprowadzenia wywiadu środowiskowego we wskazanym terminie. W trakcie przeprowadzonego wywiadu środowiskowego pracownicy socjalni zadali skarżącej pytanie czy zamieszkuje w lokalu, w którym przeprowadzany był wywiad. Skarżąca nie udzieliła odpowiedzi na to pytanie zalecając pracownikom OPS rozejrzeć się po kuchni i wyciągnąć wnioski. Na prośbę o możliwość wglądu do innego pomieszczenia (pokoju), który był podczas wywiadu zamknięty skarżąca nie wyraziła na to zgody, stwierdzając, że prośba pracowników jest pozbawiona podstaw prawnych oraz narusza jej dobra osobiste. Sąd zwrócił uwagę, że takie działanie skarżącej (już samo w sobie) jest wystarczającą przesłanką do odmowy przyznania wnioskowanej pomocy (art. 11 ustawy o pomocy społecznej). Jak wcześniej zauważa się rodzinny wywiad środowiskowy służy bowiem dokonaniu ustaleń faktycznych, które mają pomóc w określeniu zarówno potrzeb osoby lub rodziny ubiegającej się o świadczenia z pomocy społecznej jak i możliwości samodzielnego ich zaspokojenia.

Skarżąca zarówno w odwołaniu jak i w skardze nie wyjaśniła przyczyn, dla których nie mogła okazać całego zajmowanego przez nią lokalu. Ogólne stwierdzenia o nieprawidłowościach w działaniach organów zawarte w skardze jako jej uzasadnienie nie uzasadniają biernej postawy wobec koniecznych czynności organu pomocy mających na celu wszechstronne rozpoznanie sprawy. Nie ulega wątpliwości, że taka postawa skarżącej świadczy o braku chęci współpracy z organami pomocowymi.

Orzeczenie jest prawomocne. Wyrokiem z 7 kwietnia 2017 r. sygn. I OSK 3072/15 Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę kasacyjną.

Źródło: [CBOSA](#)